

KOVÁTS
RÓBERT

Ébredés

Tartalom

Leszálló köd.....	11
A ködön túl.....	33
Egy rozoga híd.....	53
Jégmező.....	77
Az elhagyott város.....	101
A festmény.....	129
Kristálybarlang.....	143
Az erdő Szelleme.....	217
Önvallomás.....	279
Ébredés.....	325

Részlet az 1. fejezetből

„Elképzelte, milyen állapot lehetett az, amelyik az imént tudatta vele; a nyomodban vagyok, érzem a szagodat, követem a menekülő lábnyomaidat.

Fekete bundás lehet, ez egészen biztos. Mi más szín illene a halálhoz? A fogai pengeélesek, tűhegyesek, a nyelve érdes, a karma akár a rugós kés, a borzas bunda kemény a fagytól, a test maga izmos és bírhatatlan. Esélytelen vele birokra kelni, hiszen ez az ő terepe, az ő megfagyott, kíméletlen otthona, ahol az életéért menekülő férfi hívatlan látogató.

Eledel.

Újabb farkasvonyítás.

Ezúttal nagyon közlelő jött!

Az állat talán azon a sziklaszirten ágaskodhatott, melyet a férfi az imént hagyott el, ahol kishíján lezuhant, s ha ez megtörtént volna, most bizonyára lábát törve feküdne a hóban, arra várva, hogy a farkas a tálcán kínált ételt kénye-kedve szerint elfogyassa.

A férfi minden porcikájában reszketett, akárcsak a téli éjszakát elviselni próbáló erdő fekete fenyői. Nem a hidegtől vacogott, azt már nem is igazán érezte, a halálfélelem és a fájdalomtól való iszonyatos rettegés valahogy felmelegítette a tagjait, hogy azok képesek legyenek az embertelen körülmények között a menekülésre, még ha az minden logika szerint is teljesen értelmetlen próbálkozás.

Zihálása nyomán sűrű pára képződött. Kabátja több helyütt szét volt szaggatva; az őt fogva tartani akaró vadon karmainak nyoma. Bakancsa teljesen elmerült a hóban, nem is értette, hogyan képes minden egyes elkeseredett lépéssel kitépni a fagyos fehérségből a bokáját, s vonszolni testét a semmibe. Reménytelen küzdelem volt ez a természet vadsága ellen.”

„Itt nem volt helye beszari alakoknak és puhányoknak.

Alkonyattól szinte félóránként volt valami, ami megakasztotta a munkát; az egyik favágó láncfűrészre megadta magát, egy másiknak a sisakja veszett el, és ahogy a bozótosban kutatott, kifecamította a bokáját, megint más valaki leesett a rönkszállító kamion platójáról és kis híján eltörte a bokáját, s egy favágó, amikor adó-vevőn beszélt, nem vette észre a felette csapkodó sodronykábelt és majdnem fejbe verte a kemény acélszál.

Ez egy ilyen este volt.

Ennyi, nincs miről panaszkodni.

Órák óta csupaszították a kidöntött fenyőket, a gigászi törzseket pedig méretre vágták és a kábelek segítségével kötegekben emelték fel a dombtetőre, majd onnan rá a szállító járművekre.

Mark, az ominózus pillanatban, amikor menthetetlenül a sors útjába állt, éppen egy nagy halom balsamfenyőn egyensúlyozott, s figyelte, amint a ködön átszüremlett a reflektorok fénye, melyek bevilágították a munkaterületként csupaszodó domboldalt.

A meredély alatta tátongott, fölötte vagy húsz méterrel ott dübörögtek a gépek motorjai, tőle minden irányban munkás társai kiabáltak, dirigáltak és szentségeltek, főleg az eső miatt és mert minden rohadt eszköz csúszott és a hidegtől szinte a kezükbe fagyott.

Káosz.

Az egyre növekvő feszültség táptalajjá vált.

A közelgő katasztrófa minden eleme a helyére került.

A sors fogaskerekei működésbe léptek...

Mark a balzsamfenyőrakás legmagasabb pontjára állt, oda, ahol az egyik törzs alsó része furcsán megtekeredett, s fölfelé állt vagy egy métert. A férfi ezen egyensúlyozva nézett szét a domboldalon.”

Részlet a 2. fejezetből

„A viskó maga egy tákolmány volt, ám mégis állta a vadul tomboló szélvihart, elbírta a tetőre hulló tetemes hó súlyát, s az áldott melegből egy szemernyit sem engedett ki magából.

A Francis nevű vadász Markkal lehetett egyidős, míg a megmentője egy valamivel idősebb férfi volt, úgy ötven lehetett.

Francis egy kondér forrón gőzölgő ételt kotyvasztott, míg az öregebb vadász leguggolt Markhoz, s így szólt:

- Hugh vagyok.
- Mark.
- Jól van. Elárulná, hogy mégis ki maga, és mi az Isten nyilat csinált odakint ilyen zergebaszó hidegben?
- Favágó vagyok. Eltévédtem, azt hiszem.
- Favágó? – kérdezett vissza Hugh, s feltolta a fején a kalapot. – És mégis merre vágja a fát? Mert hogy ezen a vidéken sosem láttam még erdőirtást, az fix. Pedig az egész életemet itt éltem le.

Mark kissé felült az ágyban. Hugh szeme közé nézett.

- Hol vagyok? – tette fel a kérdést, amire azóta kereste a választ, hogy magához tért ebben a zord pokolban.

Hugh megtapogatta Mark fejét.

- Nem vérzik. Nem ütötte be?
- Nem! Mondja már el, hol a fenében vagyok?!

Hugh hosszan nézett rá.

- Mit gondol, hol kószál?
- Nézze, én baromira nem értem, mi folyik itt! Favágó vagyok Beaverből, Washingtonból. Kint voltam terepen, amikor... fogalmam sincs, mi történt, de ezen a helyen tértem magamhoz. Ősz volt, most meg rohadt tél van! Azt szeretném végre megtudni, mi a franc történt velem, és hol vagyok?!

Hugh összeráncolt homlokkal nézett rá, mint egy tébolyultra.

- Mit mondott, hová valósi?
- Beaver. Washington – ismételte meg unott idegességgel Mark.

Hugh Francisre nézett, aki ekkor már a kezében csak szorongatta a kanalat, de nem kavarta az ételt. Feszült figyelemmel nézett Markra. A pillantásuk aggodalommal töltötte el Markot.”

Részlet a 3. fejezetből

„ Maga a híd vasúti átkelőként működött valamikor; a férfi látta a mára teljesen elrozsdásodott sínpályát, mely a hídon fel-felcsillant a fehérségben, a partra érve azonban eltűnt a mély hóban.

A fekete masszívum ívben hajlott át a völgy felett, óriási acélgerendái X alakokban merevítették a szerkezetet.

Nem kínálkozott más út se jobbra, se balra.

Gyakorlatilag tolakodtak a fák a völgy szélére, mintha valami titok lappangana odalent, melyet mind meg akarnának fejteni.

Mark a híd elejéhez állt, s nézte az építményt.

Ahogy előre tekintett, egyszer csak egy alakot látott! Egy ember masírozott át a túlpartra, közel is volt, hogy átérjen.

- Hééé! – kiáltott felé Mark. – Maga ott! Várjon meg!

Az alak megtorpant, hátrafordult.

- Ne lépjen rá a hídra! – kiáltotta. Férfi volt, a hangja alapján idős. – Maradjon, ahol van!

Mark nem értette a dolgot.

- Nekem is át kell mennem oda!
- Maradjon, ahol van! – ismételte meg az öreg.

A parancsoló hangnemen túl aggodalmat is felfedezett Mark, s mivel nem akarta elűzni az idegent, így kivárta, míg az öreg átér a túoldalra.

Két perccel később válasz érkezett odaáról.

- Jó, átértem – a hang megkönnyebbülést sugallt.
- Most maga jön!

- Köszönöm... - dörögte Mark, majd rálépett a hídra. Azon nyomban feljajdult az acélépítmény. Mintha fájdalmában nyögött volna. Mark nem tudta mire vélni mindezt, hiszen amikor az öreg ment rajta, a szerkezet semmilyen hangot nem adott ki, olyan volt, mint a nyugodt tenger. Most azonban erős hullámvás futott végig a híd idomján.

Ahogy a huszadik métert megtette, a szerkezet remegni kezdett. Az acél illesztések idegesen rázkódtak, a csavarok kezdtek hangos csattanással lepotyogni.

Mark pánikba esett.

Úgy tűnt, a híd az összeomlás szélén áll.

A völgybe tekintett.

A feneketlen mélység a halál torkaként tágult ki.

Markot elfogta a tériszony kínzása, s egy tapodtat sem bírt tovább haladni.

A rezgés egyre erősödött.

Fülsértő nyeklés-nyaklás hangja vibrált végig a fekete törzsön, a sín párok deformálódni kezdtek.

- Nyugodjon meg – kiáltott felé az öreg -, vagy összeomlik a híd!

- Mi van?
- Ne idegeskedjen! Nyugalom!
- Át kell rohannom, ez a vacak mindjárt elemire hullik!

- Nehogy, maga eszetlen! Meg ne mozduljon!
Markban az idegesség nőttön nőtt.

Különös dologra figyelt fel; a híd elkezdett olyan ütemben hullámozni, imbolyogni és reszketni, ahogy a szíve zakatolt. Mintha az építmény átvette volna az ő rezgését...”

Részlet a 4. fejezetből

„Mark eddig érdeklődve figyelte a férfit, de a kérdés hallatán rideg érzés futott végig a hátán. A hófehér semmibe és a fölötte tornyosuló csillagpontos feketeségbe bambult.

- Döntést.

- Hogy meghúzzuk magunkat, vagy merünk-e igazán élni? Erre gondol?

Mark megvakarta a nyakát.

- Igen, ilyesmi.

- Kint áll egy ember a semmi közepén és elhitei magával, hogy veszélyben van, nem mozdulhat, mert ha kilép a vélt körből, akkor bajba kerül – Martin megcsóválta a fejét. – A komfortzónát elmebajnak látjuk, ha már kint vagyunk a körből. Mark, maga

szerint miért hoz létre egy csomó ember, szinte mindenki, maga köré egy kört?

Most komolyan? Filozofálgatunk itt, vagy megpróbálunk jutni is valamerre? – kérdezte magától ingerülten Mark. Igyekezett abba a gondolatba kapaszkodni, hogy okkal került ide, s ez az ember olyan lehet, mint a szélvihar, a híd vagy a szétnyíló erdő. Rossz ízzel a szájában hagyta magát sodródni a beszélgetéssel.

- Hogy védjék magukat.

Martin felkattintotta az elemlámpáját, s lassan a fényt körbe hordozta a tájon.

- Az egész arra vezethető vissza, hogy valaki nem hisz magában, képtelennek tartja magát bizonyos dolgokra – folytatta a gondolatot Martin. – A képesség és a hit a képesség létezésében nem ugyanaz, ezen állhat vagy bukhat az életünk. Tegyük fel, megvan bennem a képesség, hogy egyedül kijöjsek a partra, de valamiért nem hiszem el ezt magamról és meggyőzőm magamat arról, hogy ez nekem biztos nem megy. Ezért meg se próbálok. És ha már elég sokat mondogattam magamnak, hogy ez nem megy, nem sikerül, ne erőltessem, mert úgyse megy, akkor egy idő után tényleg úgy látom, hogy ez lehetetlen. Az ember könnyen meg tudja győzni magát bármiről, ha ehhez az energiát a félelemből meríti. Igazából a komfortzóna nem más, mint egy halom illúzióból épített fal.”

Részlet az 5. fejezetből

„A komfortzóna mindig jobb volt.

Illetve jobbnak tűnt.

Csakhogy a zónának - vagy körnek - megvan az a tulajdonsága, hogy időről-időre emlékeztet arra, gyáva és gyenge vagy. Pofont ad, amikor a legkevésbé számítasz rá, vagy amikor éppen várod a pofont, a következménye lesz olyan súlyos, hogy csak fogod a fejedet, s azt se tudod merre fuss.

Hiszen a körben vagy.

Önmagad előtt nem tudsz elbújni.

S a kör nem csak bezárul, de hurkot képez körülötted, mely szorul és csak szorul, míg két választási lehetőség marad; megfulladsz, vagy kitörsz a körből.

Az irdatlan méretű jégtömeg, melyet vastag hó fedett be, szinte ráomlott Markra, a férfi legalábbis így érezte. Ismerős volt neki a fuldoklás élménye. Az élete, jól tudta, jószerivel másról sem szólt, mint a fuldoklás élményéről, vagy a menekülési alternatívák sorra kudarcot vallásáról, hogy megússza a fulladást.

Mark körbe tekintett a tájon.

Érezte a jéghideg levegőt a tüdejében.

Hallotta az apró neszeket; mókus motoszkálását, távoli ölyv vijjogását, itt-ott hó potyogott le a fákról

Befogadta ezt a világot, amiképpen a világ is befogadta őt.

Talán már nem is akart kijutni innen.

Menekülés a fulladás elől.

Történt vele valami az irtáson, mely ebbe a világba lökte őt, mely úgy tűnt, a saját köre középpontja. A lelke origója. Úgy tűnt, minden mindennel összefüggött, harmóniában volt; a környezet és a felbukkanó személyek – akik valószínűleg nem is voltak élő, hús-vér emberek – visszatükrözték Mark belső lényegét.

Úgy érezte magát, mint aki egy tükörben rekedt.

S a tükörvilág már nem is volt olyan taszító.

Kényelmesnek tűnt.

Menekülés a fulladás elől.

A gyermekeire gondolt, s arra, hogy az imént úgy érezte, bármit megtenne azért, hogy újra lássa őket. Most mégis elöntötte őt a keserűség; Dylan és Jodie vajon mit nyerne abból, ha újra látnák az apjukat?”

Részlet a 6. fejezetből

„A vihar kegyetlenül tombolt. Legalább olyan félelmetes volt, mint akkor, a farkasok elől menekülve. A viskó oldalai, úgy tűnt, bármelyik pillanatban elemeire szakadhatnak, a tető akármikor megadhatja

magát. A két ablakon megállíthatatlanul ömlött be a szélfúttá, sűrű hó. Az ajtó zsanérjai még tartották magukat, de csak ideig-óráig.

Mark hunyorogva nézett szét.

A kajiba tökéletesen üres és mocskos volt.

Az egykori lakók – már ha voltak, bár biztos, hogy sosem voltak – minden mozdíthatót magukkal vittek.

Mark tisztában volt vele, hogy ami körülötte fagyos, halálos fergetegként kavargott, az a saját lelke. Az érzékeny világot felkorbácsolták a benne dúló érzelmek. Világos volt, hogy ha valaha is ki akar jutni a viskóból és a hóvihar fogságából, akkor le kell csillapítania magát.

Am a súlyos érzések és fájó emlékek elöntötték.

Ismét átélte mindazt a rosszat, amiben egykor része volt.

Az emlékképek úgy peregtek előtte, mintha diavetítőn nézte volna őket. A viskó sötét rönkjein megelevenedett a terhes múlt.

Rendszeres bepisilések az óvodában.

Az a sok idegenkedő pillantás.

A másság gyötrelmes, rideg érzése.

Az a rengeteg gúnyos megjegyzés, a csúfolódás.

A kezét álmában vízbe lógatták.

Az óvónők lefitymáló hozzáállása.

A megalázottság, kirekesztettség megtapasztalása.

Mindhárom óvodában ugyanezek a borzalmak.

Folyton csak a megalázás, a kinevetés, a magány.

Az elutasítás.

Az anyai nagyszülei halála.

Meggyilkolták őket.

Az elkövetőt sosem találták meg.

Imádták a nagyszüleit, bolondult értük, az elvesztésüket sosem tudta feldolgozni.

A haláluk után hozzájuk került a nagy kutyája, Jeppy, de nem sokat volt Mark kis barátja.

A kis terrier egy napon elszökött és sosem tért vissza.”

Részlet a 7. fejezetből

„Amikor Mark kinyitotta a szemét, a lélegzete is elállt. A hely, ahová került, minden képzeletét felülmúlóan gyönyörű volt.

Egy barlang volt ez is, ám sokkal nagyobb és ragyogóbb, mint amelyeken eddig keresztülment. A hegy belsejében lévő tátongó üreg magassága akkora volt, hogy egy kanadai mamutfenyő könnyedén elfért volna benne, a kiterjedése pedig akkora, mint legalább három kosárlabda aréna összesen.

A színek és formák lenyűgözték Markot, aki csak lassan, szinte áhítattal tápázkodott fel a szikláról, melyen addig hevert.

A korábban meglátogatott cseppkőbarlangokhoz hasonlóan itt is látott a boltozatról alácsüngő

formációkat, ám ezek inkább szögletesek voltak, éles peremük prizmaként törte meg a fények garmadáját.

A gránitfalakból és a talajból ugyancsak efféle alakzatok nőttek ki.

Óriási, megalitikus kristályhalmok ezrei mindenütt!

Egy-egy ilyen kristály több tonnás súlyú lehetett, s olybá tűnt, mintha hatalmas kezek csak úgy hébe-hóba, minden tervezés nélkül bedobálták volna őket ebbe a gigantikus barlangba.

Tűhegyes, éles, hosszúkás, tömzsi, szilánkokra hullott és diadalmasan ágaskodó kristályok tömkelege ontotta magából a misztikus kékes-zöld fényeket.

A talajt puha, porhanyós, homokra emlékeztető kristálymorzsalék borította, mely csillámlóan verte vissza a rá eső fényt.

Az egész barlang több mint fele kristályokból állt, a maradék rész érceket rejtő gránit volt, melyek sötétlettek a türkizragyogásban. Ezt furcsállta, hiszen normális esetben a gránit nem tartalmazhat ilyeneket.

Mark észrevette, hogy bizonyos kristályóriások, melyekből csak néhány volt, jóval hangsúlyosabbak, mint a többiek. Jelentősegteljesen álltak, s gyengéden pulzáltak. Érezte, hogy ezeknek az alakzatoknak van a legjelentősebb szerepük ebben a térben, mintha ők tartanák életben a barlang fény-esszenciáját.”

„Azért viszonyultak hozzád máshogy – javította ki őt Jacob -, mert te magad máshogy viszonyultál önmagadhoz. Olyan a kapcsolatunk a külvilággal,

amilyen a kapcsolatunk önmagunkkal. Az ember egy lelki entitás, ami kapott egy fizikai kiteljesedést is. Minden, ami az emberi elmében gondolati szinten el van raktározva, s a szívében érzelmekként él kisugárzik belőle. Olyan, mintha egy leheletfinom, színes burok venné őt körbe, ez az aura. Valójában minden emberi lény képes érzékelni tudatalatt, a szíve mélyén a többi ember auráját, de hogy ezt az érzékelést képes-e megragadni, attól függ, mennyire van tele a feje. Hogy jobban értsd; minél inkább szívből élsz, ezáltal befogadóvá, nyitottá és empatikusvá válsz, annál inkább érzékeny leszel mások kisugárzására, s annál jobban megérted őket. Meglátsz bennük olyat is, amit sehogy máshogy nem tudnál.

- Értem.

- Ám nem kell ahhoz különösen érzékenynek lenni, hogy az ember önkéntelenül is reagáljon másokra. Az osztálytársaid és ismerőseid azért viszonyultak a jelenetek során máshogyan hozzád, mert amit gondolati és érzelmi szinten kisugároztál magadból, az a belsőd visszaigazolásként így jelent meg. A világ állandóan visszatükrözi azt, akik vagyunk; utunkba kerülő személyek, események, próbatételek, nehézségek, áldások, szépségek, gyönyörök vagy éppen fájdalmak formájában. Mi következik ebből, Mark?

A férfi a gondolataiba merült.

Annyira idegennek, mégis olyan... fura módon elképzelhetőnek, megvalósíthatónak tűnt mindaz, amit az imént látott. Ha valaki csak úgy mondta volna

neki ezeket, biztos nem hitt volna neki. Ám itt, a szíve mélyén, a fenébe is, minden lehetségesnek tűnt!”

Részlet a 8. fejezetből

„Elfelejtessz valami igen fontos dolgot.

- Mégis mit?

- Hogy ez a hely az utadnak az egyik állomása, nem a vége. Van még mit tenned, emlékszel? Ha itt leragadsz, kommunikálhatsz velük akármennyit, akkor is úgy ébrednél fel erről a helyről kiindulva, ahogyan azt az imént kifejtetted. Gondolj csak bele!

- De hát... - a férfi ellenállása megtört. Be kellett látnia, hogy a nőnek igaza van.

- Itt a tónál nem tudod megtapasztalni azt, amire szükséged van a további fejlődéshez, önmagad még mélyebb megértéséhez. El kell engedned most a szüleid kezét, hogy később teljes szívvel magadhoz ölelhesd őket.

Mark fájó szívvel nézte a reménykedő anyját és apját. A köztük lét vágya még kínzóbb volt, mint korábban, de tudta, egy időre ismét el kell engednie őket. Talán az is elég lesz most nekik a bizakodáshoz, a gyógyulásba vetett reményhez, hogy látták megmozdulni a kezét. És nem is akármelyik pillanatban! Kapcsolatot teremtettek, s ennek öröme kellett, hogy tovább vezesse őket az úton, melynek végén találkozni fognak.

Mark felsóhajtott.

- Rendben van. Menjünk innen.

Szellem együttérzőn megsimogatta a férfi hátát, majd kezének egyetlen mozdulatára az alattuk elterülő szoba képe szertefoszlott, mintha csak a tó vize sodorta volna el.

Pár pillanat múlva minden visszaváltozott az eredeti állapotára.

A táj csöndes volt.

Elfogadó.

Átadta magát annak, ami történt.”

„A Bölcsék nem engednek az utadra addig, míg nem biztosak benne, hogy így vagy úgy, de az út megtehető számodra. Tudnod kell, hogy bármilyen nehéz is az út, akármilyen kihívásokkal is kerülsz szembe, a képesség meg van benned ahhoz, hogy végigmenj az úton. Az már egészen más kérdés, hogy elhiszed-e, hogy a képesség birtokában vagy, avagy sem. A kevesebb energia csak nehezebbé teszi az utat, de nem lehetetlenné. Lehetetlenné csak egy dolog teszi. Tudod, mi az?

Mark eltöprengett.

- A fals gondolkodásmód. Ugye?

- Így van!

- Egy dolgot nem értek. Életünk során miért nem emlékszünk arra, hogy miért vagyunk itt? Mi a célunk? Mik az akadályok?

- Képzeld el az életedet most úgy, Mark, hogy mindig pontosan tudtad volna, mi miért történik

veled, mit kell tenned, mit kell elkerülnöd, mire hogyan kell reagálnod. Bizonyára gondtalan életet élnél, állandóan boldog lennél, egyszerűen hibátlan és tökéletes élet lenne mögötted, előtted, itt és most. De kérдем én; mit tanulnál egy ilyen életből? Leélsz tegyük fel nyolcvan évet kihívások, próbatételek, heves érzelmi kilengések, fájdalmak és nehézségek nélkül. Semmit nem tanulnál, hiszen az életed merő tökély. Azért felejtünk el gyakorlatilag mindent, hogy az életünket a spontaneitás uralja. Ha fogalmad sincs róla, mi vár rád, legfeljebb ki tudsz következtetni ezt-azt a tapasztalataid alapján, akkor amikor tévútra kerülsz, kirúgják a lábadat, meg kell állnod a helyedet egy ismeretlen szituációban és a többi, ott és akkor abban a pillanatban kell reagálnod. Vagy a kevésbé jó, vagy a legjobb irányba haladsz, elválik, de bármerre is mész, tapasztalattal gazdagszol és tanulsz. Ebben biztos lehetsz. És van még egy óriási haszna annak, hogy spontán élünk. Tudod, mi az?”

Részlet a 9. fejezetből

„Mark tudta, hogy ez itt és most önvallomás. Az igazság feltárása. A teljes megnyílás önmaga előtt, hogy majd egyszer – remélhetőleg – a családja előtt is képes legyen erre.

Szembenézés, nem menekülés.

Kilépés a komfortzónából, nem bezárkózás.

Felvállalás, nem elbújás.

Változás...

A pihenőhelyen őt körülvevő megtestesülésekre úgy tekintett, mintha valóban a családtagjai lennének.

Képesnek érezte magát nem csupán a teljesen őszinte megnyílásra önmagával szemben, de arra is, hogy ha ténylegesen a szülei, felesége és gyermekei lettek volna vele, akkor maximálisan feltárja előttük a szívét.

Egész életében nem igazán volt őszinte senkivel, még magával sem. Nem nyitotta meg azt a csapot, melyből zúdulhattak volna a gondolatai és érzései. Eddig félt ezeket felvállalni, de most már nem. Élete legnagyobb vágya az lett, hogy mindent megtudjon róla a családja. Ha már ő maga tisztába került vele, végre meg kell ismerniük nekik is, ki az a Mark Maynes.

- Egyszer írtam egy levelet a szüleimnek – kezdte mondandóját, amikor minden szem részegeződött. - Nem éppen egy olyan levél volt ez, amit egy szerető és odaadó szülőpárnak kapnia kell a gyerekétől. Nagyon megbántottam őket ezzel. A szüleimet okoltam mindenért, ami rossz volt az életemben. Bűnbakot kerestem és nem voltam képes magamba mélyedni, önvizsgálatot tartani, hogy mégis miért hoztam olyan döntéseket az életem során, amiket. Miért gondolkodtam mindig is úgy, ahogy. Miért olyan érzelmek kerítettek hatalmukba, amik.”

„A félelem az életünk része – folytatta. – De ez nem azt jelenti, hogy a félelem életkárosító hatása természetes velejárója kell, hogy legyen az életutunknak. Fel kell ismernünk és el kell engednünk azt, ami nem szolgálja a saját és környezetünk javát. Mindez azzal kezdődik, hogy elkezdünk a szűkös kereteinken túlra tekinteni. Mára tudom, hogy a gyerekkoromtól kezdődően a káros, ártó gondolati és érzelmi reakcióim tehetnek arról, hogy zárkózott és szorongó ember vált belőlem. Persze, ha egy gyerekről van szó, akkor hajlamosak vagyunk a környezet áldozataként tekinteni rá, valakire, akinek nincs döntése, nincs felelőssége. És ez valahol igaz is. Azonban ma már tudom, hogy a gyerek életének indulási körülményei, a családi háttér, a neveltetés, a szocializációs alapok mind-mind olyan tényezők, amikre szüksége van. Lelkileg. És mivel minden emberben más-más lélek lakik, ezért minden ember olyan háttérrel rendelkezik, amire szüksége van, hogy legyen lehetősége és tere kihozni magából a legtöbbet. Hogy megvalósítsa önmagát. Az életfeladatát. Azt, amit magára vállalt a megszületése előtt. Ezek olyan dolgok, amiket korábban hatalmas baromságnak tartottam volna, de most már értem és átlátom, hogy az életben minden minket szolgál, minden értünk van. Csakhogy hajlamosak vagyunk beleringatni magunkat egy elvárásoktól terhes illúzióba, miszerint a törődés csak finom és gyöngéd lehet. De az élet törődése és figyelme nem csak abban nyilvánul meg, hogy finoman bánik velünk, hanem amikor kell, pofonokat

oszt, hogy azok által legyen lehetőségünk tanulni, fejlődni és azzá válni, akik a szívünk mélyén lenni akarunk.

Minél jobban belelovalta magát Mark a lelke feltárásába, gondolatai megformálásába, annál intenzívebbé vált benne a mindent felülíró vágy, hogy elsősorban a gyerekei miatt akar visszatérni az életbe. Be akarja nekik bizonyítani, hogy jó ember, jó apa, akitől lehet tanulni, akiben lehet bízni, aki méltó a szeretetre, hiszen ő maga a szeretet, az őszinteség és a magabiztosság. A biztos pont az életben.”

Részlet a 10. fejezetből

„Láthatóan a szavakat kereste.

Mark abbahagyta a parázs piszkálását, s így szólt:

- Azt akarod megkérdezni, ugye nem hagylak-e el megint titeket? Bármit is mondok erre, fiam, az nem lesz meggyőző neked. Ha ígéreteket teszek, hogy megváltozom és megesküszöm mindenre, azzal a gondolattal fekszel le aludni, hogy vajon bízhat-sz-e bennem.

Dylan az apjára nézett.

- Ahelyett, hogy ígéretnék neked bármit is – folytatta Mark -, sőt kérnék tőled és Jodie-től valamit, azt mondom, dolgozzunk össze csapatként. Én mindent megteszek, hogy jó csapatjátékos legyek, de ez csak úgy megy, ha egy a célunk. Ha segítjük és

támogatjuk egymást. Ha széthúzunk, úgy nem jutunk egyről a kettőre.

- Mi legyen a cél?

- Jó kérdés. Ne határozzunk meg olyan távlati célokat most, hogy legyen szuper apa-gyerek kapcsolatunk, mert akkor előjön megint a kétkedés, a bizonygatás, az ígéretés. Megállapítottuk, hogy ennek nincs értelme.

- Akkor?

- Legyen a cél az, hogy holnap is csináljunk egy klassz napot. Mit szólsz? Kirándulunk egyet, megnézzük ezt a vízesést és anyunak szedhettek virágot.

- Oké. Ez jól hangzik!

- Örülök, hogy megegyeztünk – Mark a kezét nyújtotta, amibe Dylan félszegen, majd kicsit felbátorodva belecsapta a sajátját. – És most sipirc aludni!

- Megyek.

Dylan a sátrához téblábolt, a cipzár ismét zörgött.

- Jó éjt!

Neked is, Dylan! – majd suttogva hozzátette. – Jó gyerek vagy. Olyan jók vagytok mindketten.”